

Arrest

nr. 232 158 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 april 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in casu zijn Nederlandse broer, en dit als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2019 werd ingediend door:

Naam: [O.] Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...] Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [O.R.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.09.2018 te Antwerpen: op basis van deze gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde; uit deze gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert begin september 2018 in België verblijft

- 'attestation administrative' n°4707 dd. 13.11.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was in het centrum van Boudinar: louter uit dit attest blijkt niet dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- diverse 'attestation du revenu' n°3454 dd. 03.12.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2016-2017-2018 geen belastbare inkomsten had: echter, louter de vaststelling dat betrokkene in de betrokkene periode geen belastbare inkomsten had, sluit niet uit dat hij in deze periode toch kon beschikken over niet-belastbare inkomsten. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- 'attestation non immatriculation' CNSS n°83/1154/2018 dd. 25.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet is geregistreerd bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale van Marokko; 'certificat negatif' n°3582/2018 dd. 26.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het adres niet is ingeschreven in het Marokkaanse handelsregister; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°3027 dd. 13.09.2018 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet is onderworpen aan de woonbelasting en de gemeentebelasting: echter, deze attesten hebben met zekerheid betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de soutien de famille' n°445 dd. 26.09.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon sedert 2016 de enige steun is van betrokkene: er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn broer. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat er weliswaar geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene werden voorgelegd, doch dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet voldoende blijkt dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2016, 11.02.2016, 15.03.2016, 15.04.2016, 09.05.2016, 13.06.2016, 18.08.2016, 29.08.2016, 14.09.2016, 11.10.2016, 15.11.2016, 20.12.2016, 18.01.2017, 14.02.2017, 09.03.2017 (de datum van één geldstorting is onleesbaar): echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Tevens, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, blijkt niet afdoende of deze geldstorting de komst van betrokkene naar België onmiddellijk voorafgaan.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.01.2019 en 29.04.2019: echter, deze geldstorting dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en hebben betrekking op de situatie in ons land. Deze geldstorting zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 30.12.2017 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.04.2019 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, hij weliswaar geldstorting ontvingen vanwege de referentiepersoon maar er onvoldoende werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

1.3. Op 3 oktober 2019 dient verzoeker, in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de betreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar deze die thans wordt aangewend bij de Raad van State (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient eveneens actueel te zijn en moet dus voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van verzoeker, komt het hem toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.2. De stukken van het rechtsplegingsdossier tonen aan dat verzoeker op 3 oktober 2019, wederom in functie van zijn Nederlandse broer, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij om deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De eventuele vernietiging van de op 23 september 2019 genomen bestreden weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij opnieuw door verzoeker werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Nederlandse broer houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

De raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting dat verzoeker nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat in deze

beslissing een principieel standpunt wordt ingenomen met betrekking tot het ten laste zijn in het land van herkomst, dat verzoeker wenst te zien onderworpen aan het oordeel van de Raad. De verwerende partij wijst er terecht op dat ook de kwestie van het ten laste zijn opnieuw zal dienen te worden onderzocht naar aanleiding van de meer recente verblijfsaanvraag.

De Raad benadrukt nog dat verzoeker niet, enerzijds, een nieuwe verblijfsaanvraag kan indienen om tegemoet te komen aan de bemerkingen die de verwerende partij ertoe brachten om een eerdere verblijfsaanvraag af te wijzen, hetgeen impliceert dat verzoeker erkent dat deze bemerkingen terecht zijn en dat hij de weigeringsmotieven aanvaardt en, anderzijds, kan voorhouden dat de beslissing tot weigering van verblijf onterecht werd genomen en dat hij dus verwacht dat deze zal worden vernietigd. Indien verzoeker effectief van oordeel was dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden vernietigd, dan was er geen reden om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder is er bij een vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers reeds toe gehouden om rekening te houden met de overwegingen van de Raad.

Er wordt niet aangetoond dat verzoeker een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing van 23 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit onderdeel wordt toegelicht als volgt:

“2.1.2 Wat het bevel betreft:

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage van de bestreden beslissing:

(...)

Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoeker een raadsel! Dat verzoeker deze motivering absoluut niet begrijpt.

Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is.

In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet zou behoren tot de kerngezin van de referentiepersoon, quod certa non! Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond.

De bestreden motivering betreft een standaardmotivering, hieruit blijkt duidelijk dat er bij de beoordeling geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier die voorgelegd zijn door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert. De verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat de handelwijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Dat een dergelijke handelwijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid.

Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke vage manier beslissingen neemt en motiveert. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing.

Kortom dient de verwerende partij zijn beslissingen om het grondgebied te verlaten op gemotiveerde wijze nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. De aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt het geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten.”

4.2. In casu stelt de Raad vast dat het bestreden bevel wel degelijk een eigen motivering bevat waarin duidelijk de determinerende redenen worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen.

Verzoeker wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de referentiepersoon niet behoort tot het kerngezin van de verzoekende partij, waardoor niet blijkt dat de familieband zich kan verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt de ingeroepen afhankelijkheidsrelatie te betwisten. Zij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in Marokko, zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. De verwerende partij stelt verder nog dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enig medisch probleem.

Verzoeker betwist de feitelijke en juridische gronden waarop het bestreden bevel steunt niet. Waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel een standaardmotivering bevat, stelt de Raad ook vast dat uit een simpele lezing blijkt dat er wordt ingegaan op het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven en dat er werd nagegaan of verzoeker minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de motivering niet werd geïndividualiseerd. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij het volgende gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een eenvoudige lezing van het bevel om het grondgebied te verlaten leert dus dat de verwerende partij rekening hield met de elementen zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het

gezins- of familielevens, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat een individueel onderzoek van zijn situatie niet blijkt.

Verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft. Hij betwist evenmin dat hij geen gezondheidsproblemen heeft die zich kunnen verzetten tegen een verwijderingsmaatregel.

Wat het ingeroepen gezins- of familieleven betreft, komt de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten erop neer dat volgens de verwerende partij de banden met de Nederlandse broer een verwijdering van het grondgebied niet in de weg staan, omdat er geen sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie en niet blijkt dat de betrokkenen behoren tot elkaars kerngezin.

Verzoeker betwist de stelling dat hij niet behoort tot het originele kerngezin van zijn broer en meent dat er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in zijn dossier. Hij laat evenwel na aan te duiden met welke concrete elementen in het dossier geen rekening werd gehouden en brengt in dit verband in dit onderdeel van het middel geen precieze elementen naar voor. Verder betwist verzoeker niet dat hij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg weerlegt verzoeker de bevinding niet dat er geen sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat het bestreden bevel is gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES